

Binnenwereld

Er is een nieuwe campagne gestart met als doel de zorg in het zonnetje te zetten. De vorige heeft blijkbaar niet gewerkt, denk ik schamper als ik de aankondiging zie. Ik bestudeer de foto van lachende verzorgenden met frisse gezichten, die zwaaiend met washanden de straat op gaan. 'TROTS op de zorg' staat op de roze buttons, gespeld op hun robuuste boezems. Mijn blik blijft hangen op de foto. "Hou toch op met die onzin", wil ik hen toeroepen. "Hier gaat het toch niet om!"

Voor mijn geestesoog veranderen de verzorgenden in medisch specialisten. Ze marcheren lachend en zingend langs de Amsterdamse grachten richting Museumplein. Zwaaiend met stethoscopen en chirurgengmes. 'TROTS op de zorg' staat op hun spandoek. Een koortje co-assistenten klapt ritmisch met podeskels om de karavaan luister bij te zetten. Ik wist niet dat jullie zo onzeker waren, denk ik bij mezelf. De specialisten zouden zich klein maken met hun demonstratieve gedrag, kwetsbaar ook. Natuurlijk is een specialist trots op zijn vak. Daar heeft hij geen applaus voor nodig. Hij weet wat hij betekent voor zijn patiënten. En dat is genoeg.

Ben ik trots op de zorg, mijn zorg? Heel soms, als ik iets creatiefs bedacht heb en het werkt. Ik ben blij met mijn vak, maar het is niet het soort blijheid dat de barricaden zoekt. **Het is een stil soort blijheid.** Het gevoel hoort bij een stille, bijzondere wereld. De verstilde wereld in de thuiszorg, de bizarre wereld in de psychiatrie, de beangstigende wereld van het algemeen ziekenhuis en de ontroerende wereld van het verpleeghuis. Werelden waar ik mensen ontmoette. Achter gesloten deuren of een gesloten bedgordijn. Waar ik getuige was van angst, hoop, gekte, plezier, lijden, dood en ontluistering. De binnenwereld van mensen, waar het gewone bijzonder was en andersom: het bijzondere ook zo gewoon. Werelden waarin ik mezelf tegenkwam. Waar ik een stukje mocht meelopen, er even bij mocht zijn. Daar gaat het me om.

Mijn partner repareert sinds kort weigerachtige computers in verpleeghuizen. Hij keek er zijn ogen uit en vertelde aangedaan over wat hij had gezien. Over de verzorgenden zei hij: "Het lijkt wel **alsof ze een geheim delen** met elkaar."

De straat op gaan om luidkeels te vertellen over een stille binnenwereld, dat gaat natuurlijk niet werken. Wie erover weten wil, kunnen we verhalen vertellen. Ontroerende verhalen over leven en dood, verhalen over ontmoeting. **Applaus is overbodig** want we weten wat we voor onze patiënten betekenen en dat is genoeg. Meer dan genoeg.

Succes
Mathilde

docent verpleegkunde en verpleegkundige in de psychiatrie,
www.mathildebos.schrijft.nl